

Filipa Gregorija

Harala
laasts

**THE NEW YORK TIMES
BESTSELLERU AUTORE**

Filipa Gregorija

*Karala
lāsts*

Philippa Gregory

*The
King's Curse*

Filipa Gregorija

*Parāļa
lāsts*

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Gr 375

Copyright © 2014 by Philippa Gregory
Credit shall be given to Touchstone, a Division of
Simon & Schuster, Inc., as the original publisher

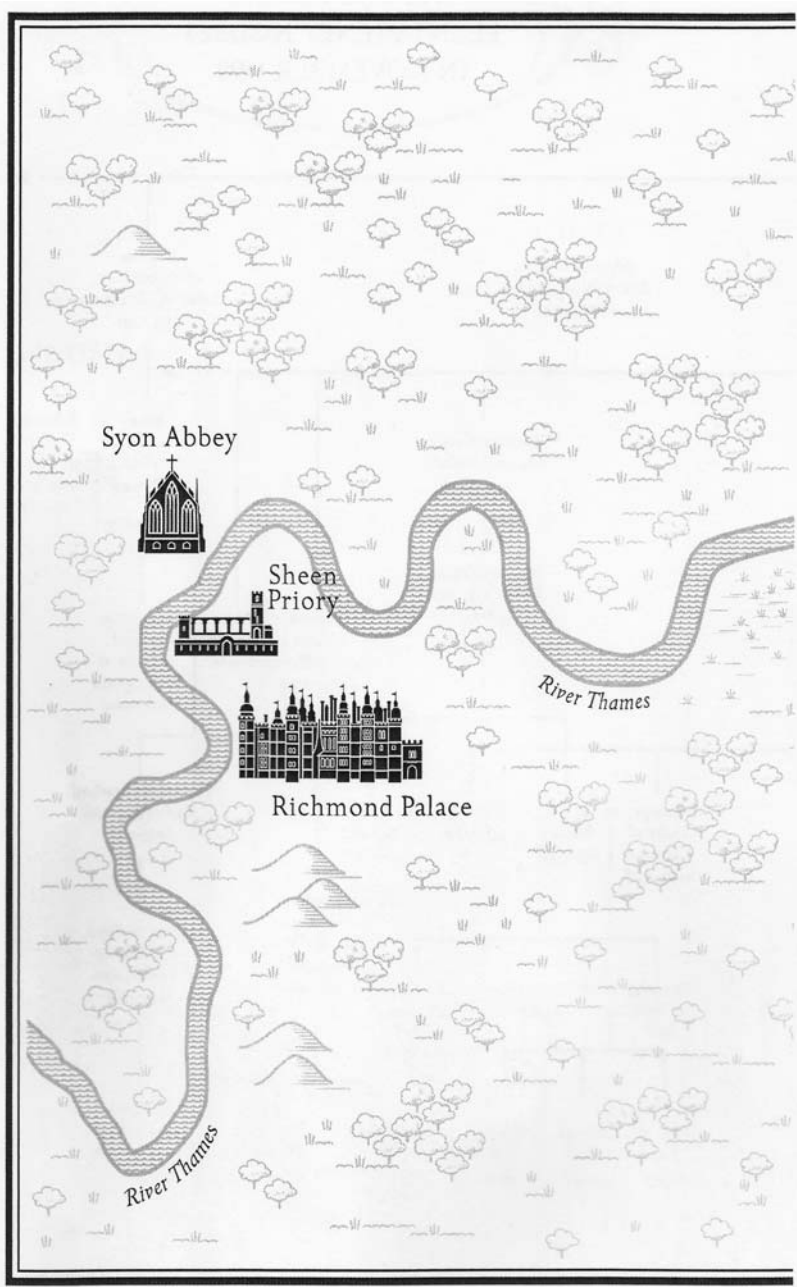
Filipas Gregorijas romāna "Karaļa lāsts"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Diāna Smilga
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © Valua Vitaly/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-774-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2015

Entonijam

Syon Abbey

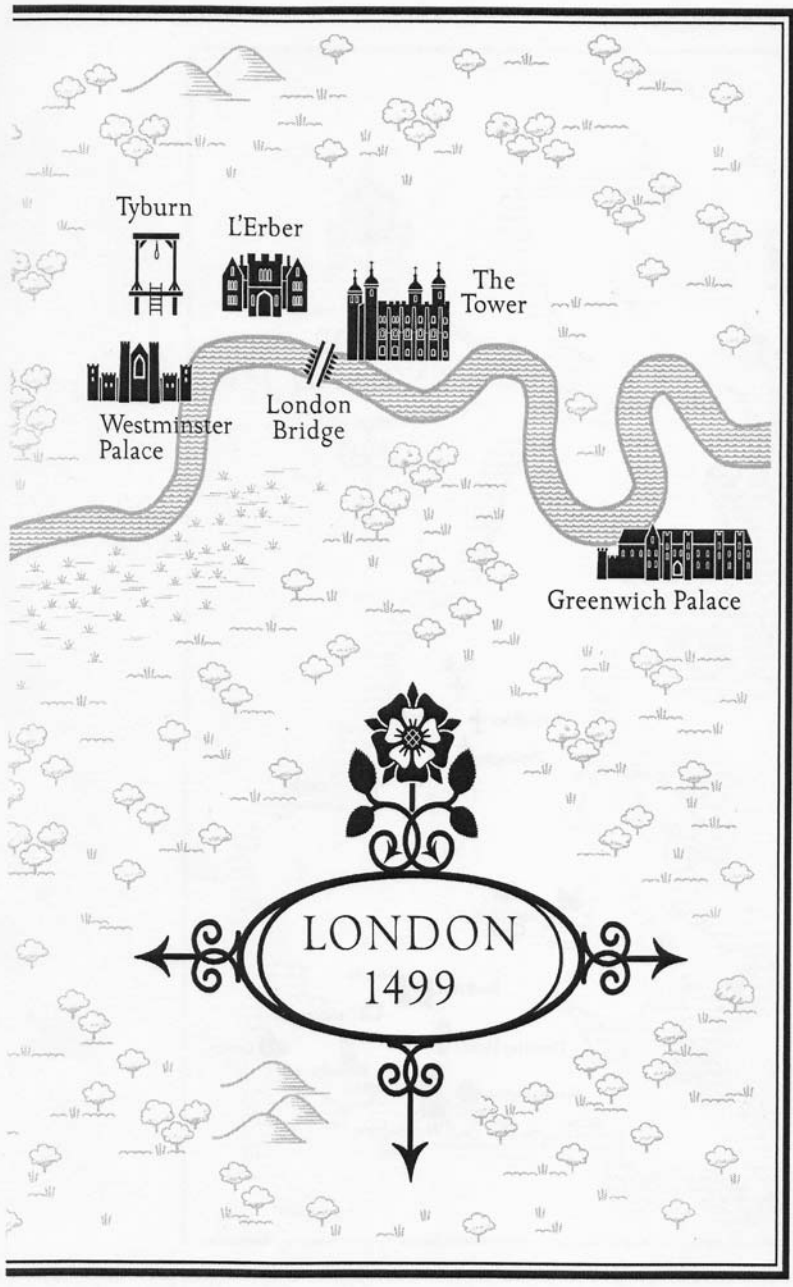
Sheen Priory

Richmond Palace

River Thames

River Thames

Tyburn

L'Erber

The Tower

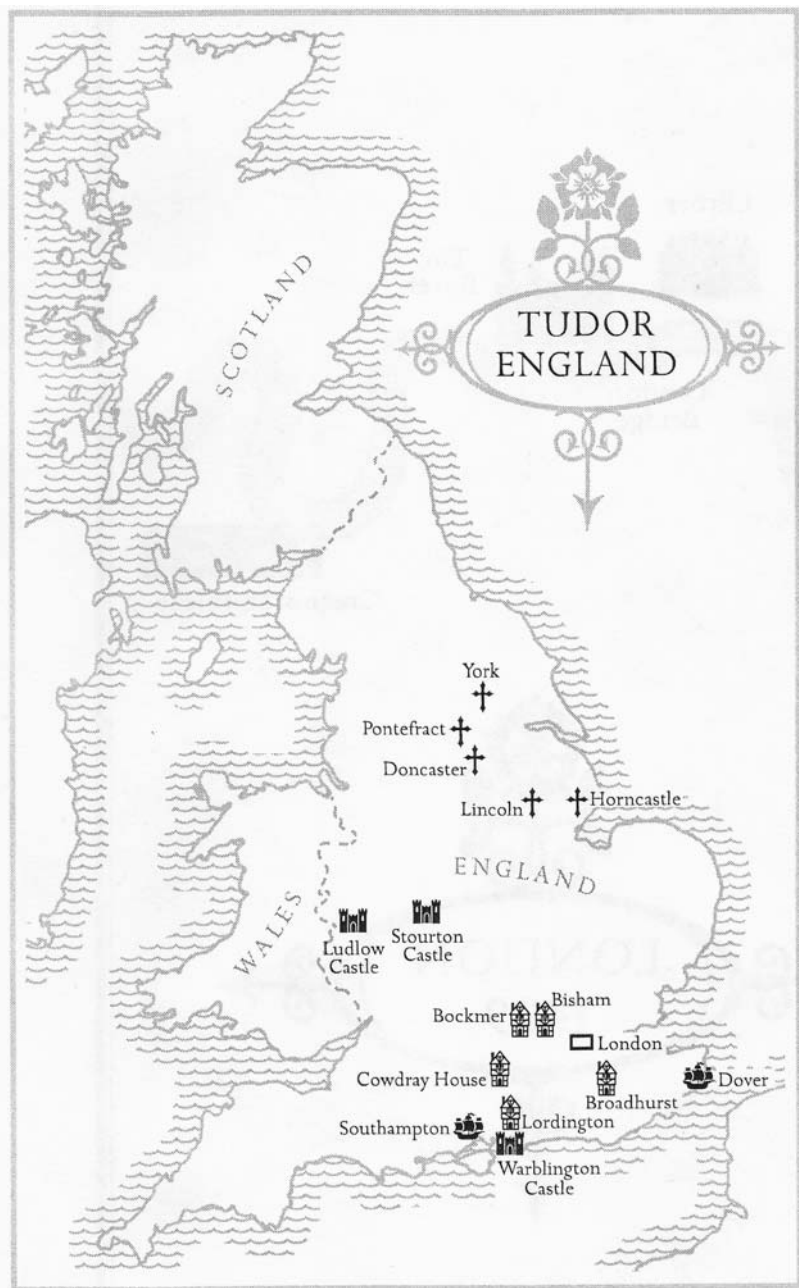
Westminster
Palace

London
Bridge

Greenwich Palace

LONDON
1499

Vestminsteras pils, Londona,

1499. gada 29. novembris

Es pamostos šķīsta, uz manas sirdsapziņas nav nekādu grēku. Pirmajā neskaidrajā mirklī, kad atveru acis, man nav domu. Es esmu tikai veselīga, divdesmit sešus gadus veca sieviete, kas pamazām iznirst no miega skavām un līksmo par dzīvi. Es nejūtu savu nemirstīgo dvēseli, man nav grēku un vainas apziņas. Esmu tik brīnišķīgi, laiski miegaina, ka tik tikko saprotu, kas esmu.

Nesteidzīgi atverot acis, es redzu gaismu ieplūstam pa slēģiem un saprotu, ka ir jau vēls rīts. Es izstaipos kā liela kaķene un atceros, ka iemiegot biju pārgurusi, bet tagad jūtos atspirgusi. Un jau nākamajā mirklī pār mani kā lavīna nogrūst apziņa, ka nekas nav labi, jo šis ir rīts, ko es cerēju nekad nesagaidīt. Šorīt es vairs nespēju noliegt, ka mans vārds ir nāvējošs. Es esmu karalisko asiņu mantiniece, un mans brālis, tikpat vainīgs kā es, ir miris.

Mans vīrs sēž uz gultas un ir pilnīgi apģērbies. Uz platajām krūtīm gulstas zelta ķēde – Velsas prinča kambarkunga amata simbols. Es apjaušu, ka viņš ir gaidījis mani pamostamies. Viņa sejā jaušamas bažas.

– Mārgarita?

– Nesakiet neko! – es atcērtu, it kā klusēšana varētu kaut ko padarīt nebijušu, un ieslēpju seju spilvenā.

– Nezaudējiet drosmi, – viņš bezcerīgi mudina un papliķē man pa plecu, it kā es būtu sasirdzis kucēns. – Nezaudējiet drosmi.

Es neuzdrošinos nokratīt viņa roku. Viņš ir mans vīrs, un es nedrīkstu viņu sadusmot. Viņš ir mans vienīgais patvērums. Es esmu paslēpta viņa skavās, viņa vārds nogremdējis manējo.

Man ir visbīstamākais vārds Anglijā: Plantageneta. Reiz es to nēsāju lepni, gluži kā kroni. Reiz es biju Jorkas Mārgarita Plantageneta. Mani tēvoči bija karaļi, Edvards Ceturtais un Ričards Trešais, un viņu brālis bija mans tēvs Džordžs, Klerensas hercogs. Es biju Anglijas bagātākās sievietes meita un diženā Karaļdarā mazmeita. Karalis Ričards iecēla manu brāli Tediju par savu mantinieku, un puse karaļvalsts dāvāja mums abiem savu mīlestību un padevību. Mēs bijām traģiskie bāreņi Voriki, glābti no baltās karalienes raganīgā gūsta, audzināti Midlemas pils karaliskajā bērnistabā karalienes Enas paspārnē, un mums deva visu labāko, bagātīgāko un retāko.

Bet līdz ar karaļa Ričarda nāvi mēs vienas nakts laikā pārvērtāmies par troņa tīkotājiem, bijušās karaliskās ģimenes radiem, bet tronī kāpa iekarotājs. Ko darīt ar Jorku princesēm? Ko darīt ar Vorika mantiniekiem? Tjūdori jau zināja atbildi. Mūs visus izprecināsniecībām, nozudinās aiz laulības sienas. Tagad es esmu drošībā, pazemināta un saliekta, sika un varu paslēpties aiz nabadzīga bruņinieka vārda nelielā muižā Anglijas vidienē, kur zeme ir lēta un neviens nedodas kaujā ar saucienu "Par Voriku!", lai izvilinātu smaidu manā sejā.

Es esmu lēdija Pola. Ne princese, ne hercogiene, pat ne grāfiene, tikai pieticīga bruņinieka sieva, kas jau dāvājusi savam vīram trīs bērnus, to vidū divus dēlus, un gaida nākamā. Vienam no maniem zēniem dots Henrija vārds, pieglaimojoties jaunajam karalim, un otrs tikpat verdziski nodēvēts jaunajam princim Artūram par godu. Man ir arī meita Ursula, ko es drīkstēju nosaukt pēc saviem ieskatiem. Un es izvēlējos Svētās Ursulas vārdu – viņa mira, lai nevajadzētu ap-

precēties ar svešinieku un pieņemt tā vārdu. Nedomāju, ka šo nelielo pretestības dzirksti kāds ir pamanījis.

Bet manam brālim šādas iespējas nebija, viņš nevarēja iegūt citu vārdu apprecoties. Tjūdori nespēja atņemt viņam Vorikas grāfa titulu, tāpēc piesavinājās naudu un īpašumus, pēc tam laupīja viņam brīvību, paslēpa viņu kā aizmirstu karogu starp citām nevērtīgām grabažām Londonas Tauerā pie nodevējiem, parādniekiem un pamuļķiem. Manam brālim vairs nebija ne kalpotāju, zemes, ne pils, ne izglītības, bet viņam bija vārds, mans vārds. Tedijs vēl joprojām bija Vorikas grāfs, Baltā roze, Plantagenetu troņa mantinieks, dzīvs pārmetums Tjūdoriem, kas ieņēma šo troni un dēvē to par savējo. Viņi ieveda Tediju tumsā, kad viņam bija tikai vienpadsmit gadi, un izveda ārā divdesmit četrus gadus vecu vīrieti. Tedijs trīspadsmit gadus nejuta pļavas zāli zem kājām. Izejot no Tauera, viņš droši vien priecājās par lietus smaržu, ieklausījās kaiju kliegzienos, varbūt aiz Tauera mūriem sadzirdēja brīvo angļu smieklus. Sargu pavadīts, viņš šķērsoja tiltu, metās ceļos un nolika galvu uz bendes bluķa, it kā būtu pelnījis mirt, it kā vēlētos mirt; un viņam nocirta galvu.

Tas notika vakar. Tikai vakar. Visu dienu lija. Plosījās drausmīga vētra, it kā debesis saceltos pret šādu nežēlību. Kad man pateica par notikušo, es stāvēju blakus karalienei, un mēs aizvērām slēģus, lai neredzētu lietu aizskalojam mana brāļa karaliskās asinis.

– Pacientieties nezaudēt drosmi, – mans vīrs atkārtoti. – Domājiet par bērnu. Mēģiniet nebaidīties.

– Es nebaidos. Man nav jābūt drosmīgai, jo nav jābaidās. – Es runāju pār plecu. – Kopā ar jums es esmu drošībā.

Viņš brīdi vilcinās, jo negrib man atgādināt, ka vajadzētu tomēr baidīties. Varbūt pat ar viņa zemo stāvokli nepietiek, lai es būtu drošībā. – Es gribēju teikt, lai neizrādāt skumjas...

– Kāpēc? – Mana balss skan žēlabaini kā bērnam. – Kāpēc es nedrīkstu skumt? Mans vienīgais brālis ir miris! Nevainīgs, bet miris nodevēja nāvē! Kāpēc neskumt?

– Jo viņiem tas nepatiks, – mans vīrs rāmi atbild.

Vestminsteras pils, Londona, 1499. gada ziema – 1500. gada pavasaris

Karaliene nokāpj lejā, lai atvadītos, kad pametam Vestminsteru pēc Ziemassvētku svinībām, bet karalis vēl joprojām neiziet no savas istabas. Viņa māte visiem stāsta, ka valdnieks jūtas labi, viņam tikai ir neliels drudzis un viņš sildās pie krāsns, bet neviens tam netic. Visi saprot, ka Henriju moka vainas apziņa par mana brāļa un troņa pretendenta slepkavību. Es rūgti pasmaidu; mēs abas ar karalieni esam zaudējušas savu cilvēku, bet turpinām savas ikdienas darīšanas, kaut gan esam bālas un drūmas, savukārt vīrietis, kurš pavēlēja viņu nogalināt, guļ un nav spējīgs ne uz ko. Tomēr mēs ar Elizabeti esam pieradušas zaudēt, mēs esam Plantagenetu dzimtas sievietes un piedzīvojušas daudz nodevību. Henrijs Tjūdors kļuvis par karali pavisam nesen, un līdz šim visas kaujas izcīnījuši citi viņa vārdā.

– Vēlu veiksmi, – Elizabete skarbi nosaka un norāda uz manu piebriedušo vēderu. – Vai tiešām nevēlies palikt un sagaidīt bērnu šeit? Es tevi apciemotu. Lūdzu, paliec, Mārgarita!

Es papurinu galvu, jo nespēju viņai pateikt, ka man kļūst nelabi no Londonas, galma, viņas vīra un valdonīgās vīramātes.

– Labi, – Elizabete nosaka, visu sapratusi. – Bet tu dosies uz Ladlovu, tiklīdz būsi atguvusies, vai ne?

Viņa vēlas, lai esmu pie viņas dēla Artūra Ladlovā. Mans